

Piculives o el retorn als orígens

El vell amic Damià Escudé, des del seu exili barceloní, no hi ha setmana que no em telefoni per alertar-me de les coses del país i de Girona. Quan es cou alguna cosa o hi ha algun problema a vida o mort, esdeveniment humà, ciutadà, etc., en Damià telefona de seguida per preguntar o perquè investigui, actuï, escrigui. I fou ell el que primer m'informà de la crisi, malaltia i mort de l'escultor Piculives.

Piculives i el pintor Enric Marquès, també mort fa tres anys a Girona, tot i les enormes diferències, tenien certes característiques comunes: el seu amor a la natura, al país i als pobles menuts i també la seva nul·la adaptació al món postmodern urbà i a la societat tècnica industrial capitalista i de consum.

Si Marquès fou un marxista revolucionari i retornà a Llagostera pel fracàs sense ruptura de la transició

democràtica espanyola, Piculives, com a autèntic excamperol, treballador i arcaic, retornava sempre al món rural i a viure com un nou Robinson en els indrets més perduts, solitaris i lliures de les nostres comarques. Nat a Arbúcies, per tant proper a les altures del Montseny, primer va treballar de mecànic soldador, després de pintor, pagès, escultor a Sarrià. I en una masia de Sant Martí Vell. Època en què el descobrí, inspirà i promocionà el poeta Josep Tarrés. Junts feren la formosa majordoma de Sant Narcís i la Dama del llac de Banyoles.

De la mà d'en Tarrés s'introduí en el món de l'Art gironí. Començà a exposar les seves tel·lúriques escultures de pedra i aconseguí un cert èxit. I va fer amistat amb l'escultor Lluís Güell, l'anarcopendista Miquel Hereu, en Damià, i els pintors Ensesa i Faixó. Anys de les primeres grans exposicions col·lectives de la Fontana d'Or.

Amb els anys, davant de les dificultats de ser artista professional i de guanyar-s'hi la vida dignament, Piculives, no diem que es desanima, però abandona la seva llar per anar a viure més lliurement. Marxa a Olot i col·labora en el monumental *envelat-boite* del Follet d'Olot, obra del seu amic, l'escultor Lluís Güell. Allà, durant una sèrie de mesos, tots els amics de Güell, Hereu, Damià, etc. hi van tenir el quarter general. Vivien uns anàrquics temps de creació, xefles, etc. Eren un grup de vitalistes molt propensos a viure perillosament... i experimentar en tota mena de direccions.

Josep Bosch i Puy, "Piculives" (Girona 1937-1998) és recordat en una cerimònia a la muntanya d'El Mont.

JOSEP M. OLIVERAS

Quan s'acabaren les obres del Follet, en Piculives entrava un cop més en crisi econòmicoexistencial, i reforçava la seva gran misantropia. Desapareixia i anava a acampar en algun lloc natural, remot. Aquesta vegada acampà en una tenda que li feia d'estudi habitatge, a la Vall de Bianya o a les Gavarres. Un cop els seus amics o admiradors el descobrien hi anaven en peregrinació, ja que Piculives, a més d'escultor, era una mena de Robinson, Rasputin, *chaman*, conseller, que segurament es deixava invitar massa pels desvagats, esnobs, que cercaven un guru o un simple company divertit de xefles. En Piculives, en totes aquestes històries, va perdre molt de temps, energies, salut. I un cop més, quan es cansava d'un indret, per mantenir el mite i el misteri, s'amagava en un altre lloc.

Així va córrer totes les comarques gironines. Va estar dos anys al bosc de can Ginebreda col·laborant i exposant amb l'escultor Xicu Cabanyes, amb el qual tenia tants punts en comú. Finalment no sé si va comprar o li van regalar una gran rulot que li feia de casa, estudi taller, i quan es cansava de la situació es traslladava. Això sí, sempre entre obres, amics, aventures i xefles.

Personalment, no puc dir que fou amic meu, com en Damià, sinó conegut, ja que els Güell i principalment l'Hereu i el Piculives, fill pròdig d'aquests, els trobava massa irracionalistes, vividors i sorneguers... I topar-se a Girona amb tots tres junts era molt perillós, car se sentien

Les cendres de Piculives, escampades des del cim de la muntanya.

una mena de genis, gurus, per sobre del bé i del mal, que et polvoritzaven tot rient amb les seves pulles, pedanteries, etc.

La darrera vegada que vaig trobar-me, sol, al Piculives pel Barri Vell, xerràrem una llarga estona i recordo la seva pinta de petit barbut, Robinson, Rasputin, la seva veu autosuficient, mig daliniana; es creia un nou Leonardo da Vinci gironí. Em parlà orgullós dels seus grans invents, de la màquina per fer allioli, i en especial del seu fabulós projecte de la màquina voladora, que naturalment funcionaria a través del moviment continu... Aquests darrers anys havia desaparegut del panorama artístic gironí. Perdut al Beget

tibetà, el darrer i màgic poblet de la Majestat Romànica dels Pirineus, nou Himàlaia per al Piculives, buda camperol, bruixot en els orígens tel·lúrics de la terra que mai abandonà, recercava la pedra filosofal, el moviment continu, la màquina voladora, que el faria triomfador del món postmodern, al qual no va poder adaptar-se i que no va poder transformar. Piculives, com tants d'altres creients en les regressions espirituals de la Nova Era i de la Fi del Mil·lenni, morí esperant retornar per reencarnar-se en un nou vell origen, fins a poder conquerir l'eternitat de l'immortal.

LLUÍS BOSCH MARTÍ

